

ANUNCIS

Preus convencionals.

Cada Numero 10 Cts.

SEMPRE SEMPRE
AVANT AVANT

REDACCIÓ

ADMINISTRACIÓ

Escoita, 33

Casa Chofré y Comp.

AHONT DEU DIRIGIRSE

tota la Correspondencia.

ANY II.

MANILA, 15 SETEMBRE 1900.

NÚM. 10.

NOSTRE PROGRAMA

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar á la realisació dels seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustenta, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Asamble de Manresa de 1892.

Como allavors diguérem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmicas d'Espanya ab los demés païssos, la construcció d'obras públicas de caràcter general, la resolució de totas las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del pressupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organisació corresponent y adequada.

Pero enteném que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituhirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo de ser.

En consecuenca, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que á Catalunya desempeñin càrrechs públics: volém Corts catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sino tot quant se refereixi á la organisació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutjes y magistrats, y que dintre de Catalunya 's fallin en últims instancia 'ls plets y causas: volém ser àrbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions e impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forsova presti servey tantsols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya; aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gayre.

(Del Manifest de la "Unió Catalanista" del dia 16 de Mars de 1897.)

1714

¶Onze de Setembrell Rafel de Casanova, Antoni Villarroel, Josep Moragas, Basset, Bellver, Dalmau, Llinás, Tovar, Torres, Fray Joan Navarro, Reverents Rifos y Foix, á tots los que morireu trinxats pel ferro francés y castellá, á tots los que sofrireu persecució, morint en las presons, ó desterrats per defensar la causa de la llibertat y de la justícia; á tots, nobles y menestrals, grandesa y poble que formareu part de la heroica «Coronela» tremolant per última vegada la gloriosa Senyera de Santa Eularia; desde l'altar de son cor, tot bon catalá eleva á vostra memoria, una pregaria y un himne de lloa y entusiasme.

¶Onze de Setembrell ¶Fetxa de dol y de glorià!

De dol, perquè al caurer en tal día los últims héroes d'aquella epopeya, caygeren, ab ells, las tan prehuadas llibertats de la terra. De gloria, y gloria inmarcesible, per la lliçó y l'exemple que 'ls catalans donaren, acudint á morir, sens distinció de classes ni gerarquías,

allí ahont l'honra de la Patria els reclamava.

LOS TRES BRAZOS HAN RESUELTO NO ADMITIR CAPITULACIÓN ALGUNA.

Aquesta era la contestació que moments avants del assalt y despres de catorze mesos de siti, lo general Josepet (Josep Bellver) notificava de viva veu desde dalt de la muralla, al general Asfeldt, en resposta á la intimació de rendirse.

¶Quantas frases, ab molt menys motiu s'han esculpit en bronzes y en marbres!

Y entraren, si; per las set bretxas que no bastaren á tapar ab sos pits los catalans, entraren al esgarriós toch de la degolla y al crit de *mata y quema* que udolavan los soldats de Fransa y de Castella.

¶Fransal

La que sota el jou del monarca mes absolut, mes vanitós, y mes ambicios que sos contemporanis conegueren, fou la primera que comensá á patir lo desenfrenat absolutisme imposat per son Senyor y Duenyo; la que al barreijarse una vegada mes en los destins d'Espanya, segui al peu, de la lletra las paraulas de son paysá Beltran de Duguesclín: *Ni quito ni pongo rey pero ayudo á mi Señor;*